

N:o 59.

Af Herr Ola Jönsson: Med förslag till ett tillägg i gällande strafflag.

Vid 1859 års riksdag ingaf jag motion om ersättning åt person, som blifvit häktad, men efter ransakningen befunnits oskyldig. Denna motion blef då afslagen och har jag sedan dess icke velat besvara Riksdagen med samma motion; men då jag fortfarande är lifligt öfvertygad derom att förslaget hvilar på en rättvis och billig grund, vågar jag ännu en gång upptaga detsamma och jag gör det så mycket heldre som jag, genom tidningarne, inhemtat att samma fråga utgjort föremål för lagstiftningens uppmärksamhet till och med i Preussen, der Landtdagen, för kort tid sedan, fattat beslut om ersättning åt oskyldigt häktade personer.

Om det är lagarnes eller myndigheternas fel att oskyldiga personer blifvit häktade, tilltror jag mig icke att afgöra; men man behöfver ej gå särdeles långt tillbaka i de Svenska brottmålsannalerna för att finna exempel på af myndigheterna utförda förhastade häktningar och hvaraf följderna blifvit den oskyldigt häktades vanära och ruin.

Det måste derföre ligga lagstiftaren särdeles om hjertat att, om dylika, för det allmänna rättsmedvetandet, liksom ock för den enskilde upprörande, misstag icke kunna undvikas, följderna deraf, åtminstone så mycket som möjligt, mildras.

Betänka vi de qual och lidanden, den oskyldigt häktade måste utstå, den skymf han, genom att behandlas som brottsling, är underkastad, då han förut icke varit tilltalad eller straffad för brott, samt slutligen de rubbningar i hans ekonomiska bestånd, som oftast visat sig såsom en af de bittra frukterna af hans oförskylda lidanden, så framstår det såsom en oafvislig pligt för samhället att, ehuru skymfen och själslidandet icke kunna med penningar godtgöras, dock i någon mån hålla den sålunda förorättade skadeslös; och vågar jag förden-skull vördsamt anhålla:

det Riksdagen ville besluta ett tillägg till Kongl. Förordningen den 16 Februari 1864, om nya strafflagens införande, af följande lydelse:

Den, hvilken, utan att förut hafva varit dömd till ansvar för brott, som medför förlust af medborgligt förtroende, blifvit häktad, på grund af sådan angivelse därför någon häktas må, men i det slutliga utslaget från angifvelsen frikändts, må af allmänna medel tilläggas skälig ersättning, som dock ej får understiga Två Riksdaler för hvarje dag som han hållits häktad, med rättighet för Staten att af vederbörande ersättningsbeloppet återsöka.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1872.

Ola Jönsson.

N:o 60.

*Af Herr **Ola Jönsson**: Derom att Kongl. Förordningen den 14 Maj 1805, rörande klander af annans åtkomst till fast egendom, icke måtte retroaktivt tillämpas.*

Det har städse, såväl inom teorien som lagskipningen, antagits att sådana lagar, som angå rättigheters förvärfvande, icke i allmänhet ega retroaktiv verkan.

Denna grundsats hvilar på det, såsom mig synes, fullgiltiga skälet, att personer, som inrättat sina handlingar i öfverensstämmelse med gällande lag,
icke